5. సౌఖ్యరాశి

ఫోటో స్టుడియో మేడ మీద పచార్లు చేస్తున్న సాంబయ్య అకస్మాత్తుగా వాతావరణంలో కొత్త విశేషాన్ని కనిపెట్టాడు. ఆ పక్క మేడమీద తనలాగే చల్లగాలిని మేస్తూ, చేతుల్ని పిట్టగోడమీద ఆనించి కింది బజారులో సాగిపోతూండే జనాన్ని చూస్తున్న పదహారు సంవత్సరాల యువతిని సాంబయ్య ఇప్పుడు మొదటిసారి చూడటమే అయినా– ఇదివరలో చలించని అతని మనస్సు చలించింది. కోర్కెలు రేకెత్తేందుకు క్షణాలు చాల్నని తలుస్తూ, అతను ఆమె వైపు దీక్షగా చూడసాగాడు.

అసలే యువకుడు. అందులోనూ భార్య ఇంకా కాపరానికి వచ్చేందుకు పెద్ద వాయిదాలు వేస్తూండటం మూలాన కఠినమైన బ్రహ్మచర్య రాక్షసికి తన ఆనందాన్ని బలవంతాన బలి ఇవ్వాల్సి వొస్తోంది. అసలు ఇంతవరకూ అతని జీవితంలో తనకు నచ్చిన స్త్రీ ఎదురవకపోవటం వల్లనే అతని ప్రేమాగీమా మొదలైనవి పైకి ఉరకలేదు.

దాదాపు అరగంటసేపు విసుగులేకుండా కోర్కెల్ని ఇముడ్చుకున్న చూపుల్ని ఆమెవైపు ప్రసరింపజేస్తూనే ఉన్నాడు. ఆమె ఎక్కువసార్లు తన వైపు దృష్టి నిలపలేదు కాని నిగూఢభావాలతో కూడిన ఆమె చూపులు మాత్రం సాంబయ్యకు అమితోత్సాహాన్ని ఇచ్చినై. ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసయినా ఆమెను అనుభవించాలనే దృఢనిశ్చయమొకటి సాంబయ్యలో ప్రవేశించినది.

ఆమె మేడ దిగిపోగానే స్టూడియోలోకి వెళ్ళి మిత్రుడు భూషయ్యతో ఆతృతగా, "ఆ పక్క మేడలో ఎవరూ?" అన్నాడు.

భూషయ్య పకాలున నవ్వి "కోరి కోరి మంచిదాన్నే వెతికావే!" అన్నాడు.

"ఎవరో చెప్తూ"

"బోగంది--"

"ఎంత తీసుకుంటుందీ?"

భూషయ్య జాలిగా చూస్తూ. "ఆమెకు నువ్వేం ఇవ్వగలవూ? సాహుకారు చెలమయ్య కొడుకు దానికి నెల తిరిగేప్పటికి ఆరువందల రూపాయిలు ఇస్తాడు. నీ కంపోజిటర్ మొఖానికి అంతంత చూపులెల్లా చెల్లుతయ్?" అన్నాడు.

ఒక్కసారిగా సాంబయ్య ఆశలు అడుగంటినై. నెలకు ఆరు వందలు! తనలాటి వాళ్లను ముప్పై మందిని కొనగలదు! అసలు ఆమె కట్టిన చీరెను తాకేందుకే తను అర్హుడు కాడేమో? చలమయ్య కొడుకు! --ఆ అమావాశ్యగాడు--నవాసారం వాసనతో యీమెను అనుభవించటం! వాడి బొజ్జచూస్తేనే ఫుట్‌బాల్ ఆడాలనిపిస్తుంది. అంతకన్న అందమైనవాడూ, అర్హుడూ ఆమెకు యీ విశాల విశ్వంలో ఇంకెవరూ దొరకలా? ఇంతకన్న అన్యాయం ఆమెకు ఇంకేం జరగాలి? అంత సౌందర్యవతి ఆ సాహుకారికి కోతికి కొబ్బరికాయ దొరికినట్టుగా లభించింది! తనకే అధికారం ఉంటే ముందు చలమయ్య కొడుకును ఉరితీయించడూ?... కాని ఇప్పుడు రాళ్ల ఉంగరాలతో మెరుస్తున్న వాడి వేళ్ల సౌజ్ఞతో తనలాటివాళ్ళను ఎంత మందినైనా నిలబెట్టగలడు!

మిత్రుడికి ఇతర వివరాల్ని చెప్పకుండానే తలనొప్పి వంకతో సాంబయ్య ఇల్లు జేరుకున్నాడు. ఆమె సౌందర్యాన్ని తలుచుకుంటే అతనికి అన్నం కూడా సరిగ్గా సయించలేదు. పడుకున్నా నిద్రపట్టలేదు. అన్నీ ఆమెను గూర్చిన ఆలోచనలే. నిజంగా ఆమె తనకు దక్కుతే తనకన్న అదృష్టవంతు డెవడుంటాడు? అంత అందాన్ని ఆ బొందుగాడి పాదాల ముందు మాట్లాడకుండా సమర్పిస్తోంది. ఆమె వాడి చేతుల్లో ప్రతి రాత్రి నలగటం తలుచుకుంటే సాంబయ్యకు అరికాలిమంట నెత్తికెక్కింది.

ఆమెను పొందేందుకు తనకు గల యోగ్యత ఏమిటి అనే ఆలోచన మాత్రం అతనికి కలగలేదు. కోర్కెలకూ యోగ్యతలకూ సంబంధం లేకపోవటం కొత్తమాత్రం కాదు.

మర్నాడు సాయింత్రం ఆఫీసు వదలగానే మేడ ఎక్కి ఆమె కోసం చూశాడు. ఆమెకూడా, తను ఆక్రమించుకొనే ప్రదేశం ఖాళీగా ఉందేమా అన్నట్టు చూస్తున్నట్టుగా భావించి సాంబయ్య తృప్తిపడ్డాడు. 'నన్ను బాధిస్తావెందుకూ?' అన్నట్టు తను చూసినట్టూ, అందుకు సమాధానంగా ఆమె పెదవులు కదలకపోయినా ఆమె కళ్లే అన్నింటికీ జవాబు చెప్తూన్నట్టూ కూడా సాంబయ్య భావించి తన ఆశాజ్యోతిని రెండింతలుగా ప్రజ్వరిల్ల జేశాడు.

సాయింత్రపుటెండ చకచకా సాగిపోతూన్నా అతనికి కదల బుద్ధిపుట్టలేదు. తన ప్రవర్తననూ, కోర్కెల్నీ ఆమె గ్రహించినట్టూ, తనకు అన్ని వరాల్నీ త్వరలోనే

ఇస్తుందన్నట్టూ భ్రమించాడు. నిజంగా తను అందమైనవాడనేందుకు, ఇదివరకు మిత్రుల మాటలే కాక, ఈనాడు ఆమె ప్రవర్తన ఇస్తూన్న ప్రోత్సాహమే ప్రబల నిదర్శనం!

సూర్యాస్తమయమైనా ఇంకా గుడ్డి వెలుగుతో భూప్రదేశం నిండివుంది.

గాజులు గల్లుమనేట్టు ఆమె చెయ్యెత్తి తనను పిలిచింది. ఇది సాంబయ్యకు అమిత ఆశ్చర్యంగా తోచింది; తనదృష్టి దోషమేమోనని కాస్త అనుమానంగానే వుంది. చిరునవ్వుతో ఆమె మళ్ళీ చెయ్యెత్తి పిలిచింది. ఈసారి ఆమెది తనకు కోర్కెగా లేదు, ఆజ్ఞగా వుంది.

పక్క మేడను ఆనుకొనే యీ మేడ వున్నా ఒకదాని మీద నుంచి ఇంకో దానిమీదికి దూకేందుకు చాలామంది భయపడతారు. పందెంకట్టి కూడా సాంబయ్య ఒకసారి దూకేందుకు భయపడి, చల్లగా జారుకొన్నాడు. కాని యీ క్షణాన అతనికి ప్రాణభయం సంగతే గుర్తు రాలేదు. దూకాడు. ఆ మేడమీద పడేదాకా అతని ఉత్సాహం తగ్గనేలేదు. వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. తన చేత ఆమె ఎంత పని చేయించగలిగింది! ఇంకో సమయాన అయితే ఆ దూరం తన మృత్యుదేవత తనకోసం వేచి కూర్చున్న దూరమై తీరేది!

ఆమె నివ్వెరపోయి చూడసాగింది. అసలు అతను ఇంత పని చేస్తాడని తెలుస్తే కొంటెతనానికైనా అల్లాటి ప్రాణాపాయకరమైన పరీక్షను కోరేది కాదేమో? తనకోసం ప్రాణాన్ని ఒడ్డిన యువకుడి కన్న తను ఆదరించాల్సిన వాళ్లు యీ లోకంలో ఇంకెవరున్నారు? ఆమెకు సాంబయ్య మీద అంతులేని అనురాగం యీ క్షణాన అంతులేకుండా పెరిగింది.

తలొంచుకొని ఏం చేసేందుకూ తోచక నిలబడి వున్న ఆమెను కౌగిలించుకొని ఆ ఎర్రని పెదవుల్ని ముద్దాడాడు. ఆమె మెత్తని రొమ్ము తన రొమ్ముకు తగిలినంతసేపూ అతని నరాలన్నీ తిరుగుబాటు చేసినై. ఈ స్వర్గసౌఖ్యం కోసం తను ఏం త్యాగం చెయ్యకూడదు?

సాంబయ్య ఎంత గడుసువాడోనని లోలోపల సంతోషపడుతూనే ఆమె మెల్లిగా "ఎవరైనా చూస్తే--?" అంది.

కింది బజారంతా సాంబయ్య కళ్ళకు కట్టినట్టయి ఆమెను వొదిలి కొంచెం దూరంలో నిలబడ్డాడు. ఆమె మెడ మీద వదులుగా జారుతూన్న ఆభరణాల్నయినా తను జీవితంలో తాకగలడని ఎన్నడనుకొన్నాడు?

"ఎందుకు పిలిచావు--?" అన్నాడు.

"మీకు తెలియనట్టు--?"

"మరి కిందికి వెళ్దామా?" అన్నాడు. ఇందాకటి ధైర్యం చాలా వరకు చల్లారింది. పరాయి ఇంటికి- అందులోనూ వేశ్య ఇంటి మేడ మీద తను నిలబడి, ఆమెతో

మాట్లాడటం ఎవరైనా చూస్తే ప్రమాదమేమోననే ఉద్దేశం కూడా కొత్తగా అతనిలో పనిచేయసాగింది. వెలుగు సరిగ్గా లేకపోవటం మూలాన కొంత అనుకూలంగా కూడా ఉంది. ఇంతా ఏడ్సి కిందికి రమ్మంటే- ఆమె కట్నం కింద కోరేదాంట్లో ఏ భాగాన్నీ ఇచ్చుకోలేని తన అసమర్థత కూడా నిరుత్సాహపరిచింది.

"ఇప్పుడా?" అంది ఆమె.

ధైర్యం చేసి, "ఇప్పుడే!" అన్నాడు, ' నీ అందాన్ని ఇంకెంత కాలం చూస్తూ ఊరుకోను?' అన్నట్టు చూస్తూ.

"ఇప్పుడు కాదు.-ఆయన వస్తారు..."

ఆ వెధవొచ్చి తను కష్టపడి సంపాయించుకొన్నదాన్ని గద్దలాగు తన్నుకుపోతాడు కాబోలు!

"మరెప్పుడు?" అన్నాడు, వేడి రక్తాన్ని బలవంతాన చల్లబరుచుకుంటూ.

ఆమె కొంచెం ఆలోచించి, "రాత్రి పన్నెండింటికి రండి. మెయిల్‌లో ఆయన పట్నం వెళ్తాడు--" అంది.

ఈ వాయిదాను చచ్చినట్టు ఒప్పుకు తీరాలి! మళ్లీ యీ నది -- నదికన్న ప్రమాదమైన మేడల్ని దూకటం!

"ఈ మేడ దూకటం నా తరం కాదు--"

నవ్వింది. "అక్కర్లేదు. మంచిదోవనే వెళ్దాం--"

ఆమె వెనుకనే వెళ్లాడు. చిన్న సందులోంచి దొడ్డిగుమ్మం వైపు తీసుకు వెళ్లింది. మేడ మీది సౌఖ్యాన్ని అతను మరొకసారి చవిచూశాడు.

"చాల్లెండి--రాత్రికి రండి... ఈ తలుపుమీద మూడుసార్లు కొట్టండి ఇక్కడ మా దాసీది వుంటుంది. అదే మిమ్మల్ని లోపలికి తీసుకొస్తుంది."

తల వూపి బైటపడ్డాడు. తను ఎంతో అదృష్టవంతుడవ్వాల్సింది. ఖర్మం కాలి యీ కంపోజిటర్‌గా తయారయ్యాననుకొన్నాడు. అతని అందం అతనికి వేయిరెట్లుగా తోచింది. మరికొన్ని గంటలకు అతనొక సౌఖ్యరాశిని కరతలామలకం చేసుకుంటాడు! ఒక్కసారి రోడ్డు మీద ఎగిరి గంతేద్దామనిపించింది!

2

సరాసరి భూషయ్య దగ్గరికెళ్లి అతన్ని బలవంతపరిచి కాఫీ తాగించి, ఒక్కసారి మీసం దువ్వి సాంబయ్య సకిలించాడు.

"దీని అర్థం?"

"పిట్టను కొట్టేశాం--"

"అంటే--?"

"మన స్టూడియో పక్కన కొత్తగా గూడుకట్టుకొన్న--"

"ఆ బోగంది--జానకట్రా?"

"జానకో, గీనకో--నిన్న నీతో చెప్పలా? ఆమె!"

"అయితే ఎంత అడిగిందీ?"

"నా దగ్గరేముందీ ఇచ్చేందుకు?"

"కార్య రంగం కూడానా--?" అన్నాడు ఆదుర్దాగా.

"లేదు--రాత్రికి-" ఇంత సంతోషకరమైన వార్తను ఎవరి చెవినా పడకుండా చెయ్యలేకపోయింది--అతని ఉత్సాహం. తన గొప్పనూ, అదృష్టాన్నీ ఇతర్లు కనీసం ముఖ్యులు విని తనను చూసి ఈర్ష్య పడితేనే కాని అతనికి తృప్తి కలిగేట్టు లేదు. భూషయ్య నిట్టూరుస్తూ "బతికావులేరా!" అన్నాడు.

"ఏం?"

"చాలా అదృష్టవంతుడివి--"

మాట మధ్యలోనే అందుకొని, "కాక? అదృష్టం అనే దాన్ని మనం తెచ్చుకో లేమోయ్--" అని అదృష్టం మీద ఒక చిన్న ఉపన్యాసం దంచాడు.

భూషయ్య వీడి అమాయకత్వానికి నవ్వి అన్నాడు: "ఇదివిని తరువాత చెప్పవోయ్. మరి సంవత్సరానికల్లా చక్కటి సంసారాన్ని వెలిగించబోతున్న వాడివి- నువ్వు చూస్తూ చూస్తూ కండలు తేరిన ఆరోగ్య శరీరాన్ని ఆపరేషన్ల పాలూ, ఇంజక్షన్లపాలూ చేసుకుంటే ఏం లాభం?"

"చెప్పేది కొంచెం విపులంగా..."

"నీ బొంద...అబ్బాయి! ఇదివరకు ఆమె నీ లాటివాళ్ళను ఎంత మందిని చూసిందో! ఆమె దగ్గర సుఖరోగాలు ఉన్నమాటైతే వాస్తవం..."

"అందుకు నిదర్శనం?" అన్నాడు కాస్త భయంతోనే.

"హాస్పటల్‌వాళ్ళను అడుగు. లేకపోతే నీకు నువ్వే తెలుసుకోవాల్సి వస్తుంది" అని ఇంకా యీ రకంగా బాధపడ్డవాళ్ళనీ. సుఖరోగాల్నీ, వాటి కీడుల్నీ ప్రస్తుతం సుఖరోగ నివారణకుగాను పత్రికల్లో ప్రకటింపబడుతూన్న వేల ఎడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్లనూ గూర్చి అరగంటసేపు ఉపన్యాసాన్ని దంచి సాంబయ్యను సాగనంపాడు.

సాంబయ్య సంతోషమంతా చచ్చింది. దిగాలుపడి రాత్రంతా మెదడు కరిగేట్టు ఆలోచించాడు. కిందటి సంవత్సరం తనెంత చెప్పినా వినకుండా ఇల్లాటి పనిచేసి,

తన మిత్రుడు పడ్డ బాధ, తను వాణ్ని తిట్టిన తిట్లూ, ఖర్చయిన డబ్బూ, తను వాడికి చేసిన చాకిరీ, తరువాత వాణ్ని స్నేహితులంతా జేరి ఏడిపించటమూ మొదలైనవన్నీ జ్ఞాపకమొచ్చినై. ఒకవేళ తనే యీ ఇరుకున పడితే తిండికీ బట్టకూ సరిపోని తన జీతం డబ్బుల్తో విముక్తు డవటమూ కష్టమే! అంత బాధను అనుభవించటం మాత్రం తనకు ఇష్టమైన పనా? మరి ఆమె కనుల్నీ, పెదవుల్నీ, చూపునూ తల్చుకుంటే- మధ్యగా పెట్టని ఆనకట్టయి వన్యమృగాల్లాగు బెదిరిస్తూన్న యీ వ్యాధులు గోచరిస్తయ్. నిజంగా భూషయ్య తనకు దేవుడిలాగు చెప్పబట్టి సరిపోయింది కాని లేకపోతే తనెంత అవస్థలపాలయ్యేవాడు! ఇన్నాళ్లూ నిగ్రహాన్ని పూనిన తను మరొక్క సంవత్సరం ఆగలేడూ?--పన్నెండు నెలలు! జీవితంలో కొంత కాలం వృథా ఐపోవాలి కాబోలు! ఇలా విలువైన తన ఆరోగ్యాన్ని బలిపెట్టాలి ఇంత పెద్ద సమస్య ఆమెకూ తనకూ మధ్య అడ్డువస్తుందంటే వ్యవహారాన్ని ఇంత ముదరనిచ్చేవాడు కాదు!

ఇంతకూ తనకు ఆమె మీద ప్రేమ వుందా? నవ్వుకున్నాడు. ప్రేమ యేమిటి? ప్రేమకు వెధవ వ్యాధులు అడ్డమా? ఆ ప్రేమా, గీమా ఉన్నా లేకున్నా తనకు కావాల్సిన ప్రస్తుత సమస్య మాత్రం అది కాదు.

అసలు భూషయ్యగాడు తన ఆనందానికి సైంధవుడిలాగు అడ్డుపడ్డాడు.! వాడే కనక ఆ సుఖవ్యాధుల సంగతి చెప్పకపోయినట్టయితే తను యీ రాత్రి యీ నులకకుక్కిలో పడుకొని విచారించేందుకు బదులు హాయిగా ఆమెతోడి సౌఖ్యాన్ని అనుభవిస్తూ ఉండాల్సింది! పోనీ అంతా అయ్యాక చెప్పినా ఇంత బాధపడేవాడు కాదు. చేతులారా ఎంత ఆనందాన్ని మంట కలపాల్సి వొచ్చింది! ఆ సుఖవ్యాధులు- వాటిని తల్చుకుంటే సాంబయ్యకు గుండెలు జారుతున్నై! ఆ రాత్రంతా కలతనిద్రతో బాధపడుతూనే గడిపాడు.

3

మర్నాడు ఆదివారం ఆఫీసుకు శెలవు. పని లేకపోవటం వల్ల బద్ధకంగా వుంది. ఆ రోజంతా రోడ్లన్నీ పిచ్చివాడులాగ తిరిగాడు. స్టుడియో వైపుకు వెళ్లేందుకు అతనికి కాళ్లాడలేదు.

ఇంత ఘోరమైన సమస్య ఎదురౌతుందని అతను కలలో కూడా ఊహించలేదు. నిశ్చయంలేక, కుదరక కుమలాల్సివచ్చింది.

ఒక రాత్రి వృథా! ఆమె తనను ఆహ్వానించకుండా వుంటే అన్ని రాత్రుల్లాగే గతరాత్రి కూడా వృథా అయిందనే తలపు తనకు కలిగేది కాదు. కాలం విలువనూ, అనుభవంలో వున్న మజానూ ఆమె ఆహ్వానం తనకు విశదపరిచింది.

ఎలక్ట్రిక్ దీపాలు తమ అవిచ్ఛిన్న కాంతితో రాత్రిని పగలుగా చేసేందుకు వ్యర్థప్రయత్నాన్ని చేస్తున్నయ్. ఆలోచనతో సాంబయ్య బుర్ర మొద్దుబారిపోయింది. కాలు కాలిన పిల్లిలాగు, గమ్యస్థాన నిర్ణయం లేకుండానే తిరగసాగాడు.

ఒక్కసారిగా ఆ స్టుడియో వైపు వెళ్తే ఏమంత ప్రమాదం? అది తనకు ఇష్టంలేని పనని నిర్ణయించుకున్నాక తనకేం అపాయం? సాంబయ్య తన నిగ్రహాన్ని పూర్తిగా నమ్మి నిన్నటి దొడ్డి గుమ్మం వైపు తనకు తెలియకుండానే వెళ్లాడు. తను గత రాత్రి యీ ప్రదేశానికి వచ్చినట్టయితే అంతులేని ఆనందాన్ని అనుభవించే వాడు! ఒక్కసారి ఆ ద్వారంవైపు చూసి ఉలిక్కి పడ్డాడు. ఆమె తన కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు ద్వారాన్ని ఆనుకొని నిలబడి వుంది. సాంబయ్యకు ఒక్కసారిగా అక్కణ్నుంచి పరుగెత్తాలనిపించింది కాని ఆమె సౌందర్యం అతని కాళ్ళను కట్టేసింది.

"లోపలికి రండి--" అందామె.

మంత్రముగ్ధుడిలాగు ఆమెను అనుసరించాడు. ఆమె పడకగదిలోకి దారితీసింది. ఆ పందిరిమంచమూ, విలువైన పరుపులూ, పైన ఎలక్ట్రిక్ పంకా, అద్దాల బీరువాలో ఖరీదైన బట్టలూ చూసేప్పటికి సాంబయ్య తను ఎక్కడవున్నదీ కూడా మరిచిపొయ్యే స్థితికి వచ్చాడు. ఆమె నవ్వుతూ కుర్చీని చూపింది. అతను మాట్లాడకుండా అందులో కూలబడ్డాడు.

రెండు నిమిషాల నిశ్శబ్దత సాంబయ్యలో కొత్త ఆలోచనల్ని రేకెత్తించింది. తను ఎందుకు వచ్చాడు? ఎరిగివుండి కూడా ఆ బోనులో చిక్కుకోవటమా? తన నిర్ణయమూ, భయమూ ఏమయినై? ఆమె వైపు చూశాడు. నిశ్చలంగా, నిర్మలంగా నవ్వుతూ తనను కళ్ళతోనే కొంటెగా పలకరిస్తోంది. ఈ అందాల రాణి తనను ఏం చేయించలేదు?

భూషయ్య మాటలన్నీ జ్ఞాపకం వస్తున్నయ్. ఇంకా సమయం మించి పోలేదని సన్నగా ఆత్మ ఘోషిస్తోంది. కాళ్లు కదలమని మొండికేస్తున్నయ్.

"రాత్రి ఎందుకు రాలేదూ?" అంది.

తలెత్తి పిచ్చిగా ఆమె వైపు చూశాడు.

"రాత్రల్లా మేలుకొని మీ కోసం ఎదురుచూశాను-"

నిజమా? వేలజనాన్ని ఊరిస్తూ, అందకుండా కూర్చొన్న యీమె ఒక రాత్రి నిద్రాదేవికి ఎదురుతిరిగి తనలాటి విలువలేని వ్యక్తికోసం ఎదురు చూసిందా? సాంబయ్య ఎన్నడూ పొందని గర్వాన్ని అనుభవించాడు! తనెంత గొప్పవాడో అర్థమౌతోంది. ఆమె మృదుమధుర వాక్యాలు అతని మిగతా శక్తుల్ని కూడా కట్టిపారేస్తున్నయ్.

"నా మీద కోపమా?"

ఇంతగా తనను ఆదరించి లాలించే వ్యక్తి యీ విశాల విశ్వంలో ఉన్నదని యీ క్షణాన తెలుసుకొన్న సాంబయ్యకు భూలోకంలో ఎంత ఆనందం ఉందో అర్థమయింది.

"కోపం కాదు--పని వుండి..." అన్నాడు.

"అబద్ధం ఆడవోకండి. ఒక్క రాత్రినైనా త్యాగంచెయ్యకుండా ప్రియురాలు ఎలా వస్తుంది? మరి నాకు మాటెందుకు ఇచ్చారు?"

ఆమె ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పటానికి రెండు నిమిషాలు ఆలోచించాడు.

"నా దగ్గర డబ్బేమీ లేదు-" అన్నాడు, సిగ్గుపడుతూ.

నవ్వింది. "నేను అడిగానా? నాకు డబ్బువుందిగా--డబ్బు కోసమే మిమ్మల్ని ఆహ్వానించా ననుకొన్నారా?"

ఎంత తృప్తిగా మాట్లాడింది! తన కుంటి, గుడ్డి సమాధానాలు ఏమీ పని చెయ్యటంలేదు. కాని భూషయ్య మాటలు ఇంకా దూరాన్నుంచి విన్పిస్తూనే ఉన్నై.

"నాకు నిజం చెప్పరూ?" అంది, తన చేత నిజం చెప్పించే విధానానికి ఉపయోగించాల్సిన కంఠం అదే కాబోలు!

"నన్ను క్షమించు... నేను వెళ్తాను--" కష్టంగా లేచి నిలబడ్డాడు.

అతని చెయ్యి పట్టుకొని కూర్చోబెడుతూ, "క్షమించటం దేనికి? నాకు నిజం చెప్పి వెళ్లిపోండి" అంది.

కొంచెం ఆలోచించాడు. ఎల్లాగైనా తను బైటపడటమే పదివేలు.

"నన్ను మొగమాట పెట్టవద్దు--"

"అల్లాంటిదేమీ లేదు. నిజం చెప్తే నిర్బంధన ఎందుకుంటుంది?"

"నీకు కోపం వస్తుందేమో?"

"నాకా-- ఏమీ రాదు-- నిజంగా-- చెప్పండి."

బలవంతంగానే అతను మాటల్ని పలికాడు. "నీ దగ్గర ... సుఖ వ్యాధులు.. ఉన్నయ్యటగా?"

"ఎవరు చెప్పారూ?" అంది. ఆ కంఠంలో ఏ విధమైన కోపమూ లేదు.

"ఎవరైతేనేంలే!"

"కాదు--చెప్పండి--"

"ఆ స్టుడియోలో వుంటాడే భూషయ్య--"

నిర్లక్ష్యంగా నవ్వింది. "ఇదేనా మీ అనుమానం! దానికేనా మీరు భయపడ్డది? నిన్న అనుకున్నాను మీరు చాలా ధైర్యంగలవారని. భూషయ్య పెట్టిన కబుర్లకు నేను

మాట్లాడలేదనేగా అతని కోపం! మంచి స్నేహితుణ్నే సంపాయించారు. అతను మీ అపవిత్రతకు ఎదురై నీతులు బోధించటంలో మాత్రం ఆశ్చర్యమేముంది?"

ఒక్కసారిగా ఆ మాటలన్నీ నమ్మాడు. నమ్మకుండా ఉండ లేకపొయ్యాడు. భూషయ్య మీద అతనికి అమిత కోపం వచ్చింది. భూషయ్య చూపుల్లోని ఈర్ష్య అంతా అతని కళ్లకు కట్టినట్టయింది. ఎంత నాటకమాడాడు!

ఇంకా కొద్దిగా బాధిస్తూన్న అనుమానంతో "నమ్మనా?" అన్నాడు.

"మిమ్మల్ని మోసం చేస్తే నాకు ఒరిగేదేముంది? కావాలంటే ఒట్టు వేస్తా--" ఆ మృదుహస్తం తాకుడుతో సాంబయ్య నరాలన్నీ బిగిసినై. మాడిన అతని కోర్కెలన్నీ క్షణంలో మళ్లీ చిగిర్చి, వృక్షాలై, ఊడలు కూడా దింపుకున్నయ్.

"అయితే ఎప్పుడు రాను?" అన్నాడు. పూర్తి నమ్మకం అతనికి కుదిరిపోయింది. భూషయ్యలాటివాళ్లు వెయ్యిమంది అడ్డుపడ్డా అతను యీసారి ఆగలేని స్థితికి వచ్చాడు.

"ఈ రాత్రికే. ఆయన ఊళ్ళోలేరు--"

"ఇంటికి వెళ్ళి భోంచేసి వస్తా--"

"ఇక్కడ భోంచెయ్యండి ఇంటికి వెళ్తే మీకు చాలా అర్జంటు పనులు ఉంటై--"

సాంబయ్య చేత ఆమె మంచి భోజనాన్ని స్వయంగా తినిపించింది. అతని జీవితానికి చంద్రోదయ సమయంగా తోచింది.

ఇక ఆ రాత్రి అత్తరుల వాసనలతో మత్తెక్కి తన యవ్వనపు మొదటి అనుభవాలన్నింటినీ ఆమెకే సమర్పించాడు. ఇంక జీవితంలో ఇంత అందమైంది దొరికే అదృష్టం వుంటుందో వుండదోనన్నట్టుగా ప్రవర్తించిన సాంబయ్య ఆమెకు అనుకొన్నదానికన్న ఎక్కువ తృప్తినే ఇచ్చాడు.

దాదాపు తెల్లారేదాకా ఆమె సాంబయ్య చేతుల్లో ఆటవస్తువైంది. ఆ ఉద్రేకమంతా తగ్గాక సాంబయ్య మామూలు మనిషయ్యాడు.

"ఇంత మోటు మనుషులని తెలిస్తే పిల్చేదాన్ని కాదు" అంది నలిగిన బుగ్గలమీద గుంటలు పడేట్టు నవ్వుతూ.

అనుభవమంతా అయ్యాక దాంట్లోని చెడుగులు గుర్తొస్తున్నయ్. దీర్ఘాలోచనలతో ఆమె మాటల్ని కూడా సరిగ్గా వినలేదు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?"

"నిజంగా నేను ఆస్పత్రిపాలవను కదా?"

పెద్దగా, విజయసూచకంగా నవ్వి అంది: "బలేవారు. ఏమీ కష్టం లేకుండా ఇంత సౌఖ్యాన్ని ఎల్లా అనుభవించాలనుకొన్నారు? కొన్నాళ్లపాటు బాధపడతారు..."

సాంబయ్య పక్కనే పిడుగుపడ్డట్టు ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆమె సౌందర్యాన్ని భ్రమించి వద్దనుకుంటూనే గోతిలో పడ్డాడు.

"ఇన్ని అబద్ధాలా?" అంటున్నాడు కోపంతో.

"ఏం అబద్ధాలాడితే? నేనేం మహా పతివ్రతననుకున్నారా? లేక సత్యహరిశ్చంద్రుడి అంశ నాలో వుందనుకొన్నారా? నేనే అబద్ధమాడక పోతే గతరాత్రిలాగు యీ రాత్రి కూడా ఎంత బాధపడేవారు! నా కోసం మేడ దూకినప్పుడే మీ వాంఛ తీవ్రత నాకు అర్థమైంది. ముందు అజీర్ణం చేస్తుందేమోనని రుచికరమైన వస్తువును తృప్తి తీరేదాకా తినకుండా ఉండగలరా? కష్టంలేని సుఖమూ, చీకటిలేని వెలుగూ జీవితంలో చూడగలమా?"

మెత్తని చెప్పుతో బుద్ధిచెప్పినట్టయింది. ఆ కొద్ది మాటల్లో తనకెంత విజ్ఞానాన్ని వెదజల్లింది! ఐందేమో అవనే అయింది. మొండిధైర్యంతో సాంబయ్య బాధపడలేదు.

"భయపడొద్దు. రేపటిదానికోసం యీ రోజును వృథా చేసుకోవటం దేనికీ? నువ్వు బీదవాడివంటావా? నీ వ్యాధులూ, నీ కష్టమూ కాచేందుకు నేను వున్నాను. నాకు ఒక్కతెకూ అనుభవించలేనంత డబ్బు వుంది. ఎందుకో గాని నాకు నీ మీద తీరని కోరికలు రేకెత్తుతున్నయ్. డబ్బు కోసం శరీరాన్ని అమ్ముకోటాన్ని ఎరుగని మానవుడు లేడు. నువ్వు జీతానికి ఆఫీసులో పని చెయ్యటంలా? అల్లాగే నీ నుంచి నే పొందిన ఆనందానికి ప్రతిఫలంగా డబ్బుతో కొనగలిగిన సౌఖ్యాల్నీ, పారద్రోలగలిగిన కష్టాల్నీ నేను చేస్తాను. ఇదుగో తీసుకో- వ్యభిచరించేందుక్కూడా అర్హతని వుంది!" అని నిర్లక్ష్యంగా కరెన్సీ నోట్లను సాంబయ్యమీద విసిరింది. జీతానికి ఏడిపించి, ఏడిపించి సగం చిరిగిన రూపాయి నోట్లనూ, మోతమోగని పూటా రూపాయిల్నీ ఇచ్చే మ్యానేజరు జ్ఞాపకమొచ్చాడు. ఒక్కసారిగా నరకంలోంచి, స్వర్గంలో పడ్డట్టయింది. మేరుపర్వతాన్ని ఎదురుగా పెట్టుకొని తను విచారించటం దేనికి? ఈ సౌఖ్యరాశి కోసం త్యాగం ఎందుకు చెయ్యకూడదు?

అత్యంతమైన తృప్తితో, ఆనందంతో చకచకా కాఫీ హోటలు వైపు నడిచాడు.

– *నవంబరు, 1941*

ఈ కథ 'నూరేళ్లు – నూరుగురు కథకులు – నూరు కథలు'
(1910–2009 మధ్య కాలంలో) అనే సంచికలో ప్రచురితమైంది.
కూర్పు జయంతి పాపారావు మరియు ప్రొ. శేషావతారం